

Nr 7.

Ankom till Riksdagens kansli den 1 mars 1913 kl. 1 e. m.

Andra kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 7, på grund av kammarens återremiss av utskottets utlåtande nr 1, i anledning av herr Tysks motion nr 227, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ifrågasatt stadgande om förfaringssättet, då kvarstad meddelas å gods av viss beskaffenhet.

I anledning av en inom Andra kammaren av herr *Tysk* afgiven motion, nr 227, — med instämmanden av herrar *Persson* i Tällberg och *Hansson* i Bäck — om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ifrågasatt stadgande om förfaringssättet, då kvarstad meddelas å gods av viss beskaffenhet, hade Andra kammarens första tillfälliga utskott hemställt, att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte taga under övertvägande, huruvida icke myndighet, som meddelar kvarstad, bör hava sig ålagt att, när kvarstad är meddelad å gods, som är underkastat förskämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård, låta offentligen försälja det kvarstadsbelagda godset och förordna om köpeskillingens insättande i bankinrättning.

Enligt utskottet tillhandakommet protokollsutdrag har Andra kammaren den 19 februari återremitterat detta ärende till utskottet på grunder, för vilka här nedan i korthet skall redogöras.

Vid frågans behandling i kammaren begärdes ordet av herr *Westman*, som med en kortare motivering yrkade, att utskottets

hemställan borde avfattas så, att bestämmelserna i fråga om med kvarstad belagd egendom komme att stå i paritet med de bestämmelser, som nu gälla beträffande utmätt egendom, och sålunda erhålla följande avfattning: att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte taga under överbäggande, huruvida icke ett motsvarande stadgande till det i 40 § utsökningslagen förekommande angående försäljning av utmätt lös egendom, vilken är underkastad förskämning eller snar förstörelse eller hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård, bör i utsökningslagen införas även beträffande med kvarstad belagd lös egendom av förenämnda beskaffenhet. Härtill genmälde utskottets ordförande, att det ju kunde synas önskligt, att ett blivande lagstadgande komme att stå i överensstämmelse med denna § 40 i utsökningslagen, men att utskottet för sin del icke varit fullt övertygat om, att det skulle vara gagneligt, att borgenär i vilket fall som helst skulle äga rätt begära en med kvarstad belagd egendom till försäljning, varför det av herr Westman angivna syftet lika fullt borde kunna vinnas genom att i stället för ordet »huruvida» i utskottets hemställan infördes orden »huruvida och under vilka villkor». För att emellertid utskottet skulle bliva i tillfälle att närmare pröva de under överläggningen gjorda yrkandena, återförvisades frågan på herr vice talmannens förslag till utskottet.

Vid förnyat överbäggande av ärendet har utskottet ansett sig böra framhålla, att utskottet under sin närmast föregående behandling av ifrågavarande motion framför allt haft i sikte frågans reella sida och därför icke inlåtit sig på mera formella detaljer eller på spörsmålet, huru ett lagstadgande i ämnet borde bäst formuleras. Då motionären varken i sin motivering eller i sitt slutyrkande berört frågan om förhållandet mellan det af honom åsyftade lagstadgandet och bestämmelserna i utsökningslagens § 40, har det för utskottet i detta som i andra liknande fall synts lämpligast att avfatta sin hemställan i så nära överensstämmelse som möjligt med motionärens. Utskottet har blott i sin motivering såsom ett starkt skäl för hemställan om bifall till motionen velat påpeka, att en viss överensstämmelse borde förefinnas mellan förfarandena i de respektive fallen, men har icke ansett, att en utredning av antydd art varit direkt påkallad vid detta tillfälle.

Då emellertid mot utskottets utlåtande särskilt gjorts gällande, att bestämmelserna rörande kvarstad icke borde göras strängare än

bestämmelserna om utmätning, vill utskottet endast framhålla, att det så långt ifrån varit utskottets tanke, att bestämmelserna i avseende på kvarstad i berörda hänseende skulle göras strängare än bestämmelserna om utmätning i motsvarande fall, att utskottet tvärtom vågar ifrågasätta, om icke till och med en sådan fullständig formell överensstämmelse mellan stadgandena i fråga, som under överläggningen i kammaren förordades, under vissa förhållanden skulle kunna innebära en obillighet och en alltför stor stränghet mot den, vars egendom belagts med kvarstad. Utskottet anser sig emellertid icke behöva närmare utreda denna sak utan förutsätter, att, för den händelse en riksdagsskrivelse beslutes i ämnet, såväl denna som andra härmed sammanhängande detaljfrågor komma att bliva föremål för Kungl. Maj:ts prövning.

Som en sammanfattning vill utskottet framhålla, att intet förebragts, som kunnat förmå utskottet att *i sak* ändra ståndpunkt till ifrågavarande motion, men att utskottet ej har något emot att tillmötesgå inom kammaren framställda önskningsar med hänsyn till slutyrkandets formulering. Det vill emellertid synas utskottet som om detta lämpligast skedde genom att till godkännande föreslå den formulering, som utskottets ordförande under överläggningen i kammaren framställde. I den mera speciella frågan rörande köpeskillingen för försålt, med kvarstad belagt gods vill utskottet till sist uttala, att det förefaller, som om med köpeskillingen bäst borde förfaras på sätt som med kvarstadsbelagda penningar är stadgat. Men då motionären ej framlagt denna tanke, och utskottet ej tilltror sig att fullt bedöma, huru en bestämmelse angående penningarnas placering bäst bör avfattas, har utskottet funnit lämpligast att även denna sak hänskötes till prövning av Kungl. Maj:t. För vinnande av detta mål har utskottet något ändrat sin hemställan angående förfarandet med köpeskillingen. Utskottet får alltså hemställa,

att Andra kammaren för sin del ville besluta, att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anholder, att Kungl. Maj:t måtte taga under övervägande, såväl huruvida och under vilka villkor myndighet, som meddelar kvarstad, må hava sig ålagt att, när kvarstad är meddelad å gods, som är underkastat förskämning eller snar förstörelse eller

hastigt fallande i värde eller erfordrar alltför kostsam vård, låta offentligen försälja det kvarstadsbelagda godset, som ock huru med köpeskillingen skall förfaras.

Stockholm den 27 februari 1913.

På utskottets vägnar:

OSKAR LUNDGREN.